

Felcsúti Hírlap

2022. október, XI. évf., 10. szám (122.)

Képriport **Nem félsz, hogy megfoglak?**

Szüreti multságban kicsik és nagyok

Az idősek világnapja

Nóták és operettrészletek
színművészeink előadásában

Múltidéző

Vértanúink és hőseink
emlékezete közösségünkben

Író-olvasó találkozó

Böde Péter Vándor Meseíró
látogatott iskolánkba

Októberi tartalom

3

Az idősek világnapja

Nóták és operettrészletek színművészeink előadásában

6

A magyar népmese napja

A Kastély Óvoda és Bölcsődében járt
az Ákom-Bákom Bábcsoport

10

Múltidéző

Vértanúink és hőseink emlékezete közösségünkben

14

Alkotóműhely

Balogh Tibor kerámiára álmodta
a magyarság régmúltját

16

Képriport

Szüreti mulatságban kicsik és nagyok

21

Hirdetés

22

Mesesarok

A rigó és a héja

24

Író-olvasó találkozó

Böde Péter Vándor Meseíró látogatott iskolánkba

28

Téka

Bodrogi Éva művésztanár,
illusztrátor a könyvtárban

31

Kert

A tél közeledtével

32

Harangszó

Isten és országa egyszerre
igazságos és irgalmas?
Válság hozta jó hírek

34

Mozaik

Az idősek világnapja Hogy az élet ünnepibb legyen

Nóták és operettrészletek színművészeink előadásában

„Bizony hajoljatok meg az öregebbek előtt, akár utcaseprők, akár miniszterek” –
int Kosztolányi Dezső, mondván: ők, akik már oly sokat éltek, évek, évtizedek
hány veszedelmén mentették át törékeny szívverésüket, s most „időtől koszo-
rúzza” itt állnak előttünk; áldás, hogy köszönhetjük őket. Többéves hagyo-
mány, hogy október elsején együtt ünneplünk családjaink nagymamáival és nagypapáival.
Idén Nyertes Zsuzsa színművésznő és Jegercsik Csaba színművész tette számunkra még
szebbé az idősek világnapját.

„Az élet gazdagabb lesz, ünnepibb és emberibb, ha megtöltöd a hétköznapi perccé a rendkívülivel, az emberivel, a jóindulattal és az udvariassal, tehát az ünneppel” – idézte Flier Éva, községünk kulturális tanácsnoka Márai Sándor Füves könyvének gondolatát, köszöntőjében hangsúlyozva: „Hogy ünnepivé tegyük ezt a napot, összehívtuk az időseket. Így köszöntjük Felcsút szépkorúit!” Először a dunaújvárosi Bartók Kamaraszínház társulatának tagja, a Mintaapák és a Doktor Balaton című televíziós sorozatból is ismert Jegercsik Csaba lépett a színpadra, aki nem akárhogy, Huszka Jenő Gül baba című operettjének Bortalával és a Bob herceg című operett részletével, Bob úrfi belépőjével indította a show-t. Majd a színpadi szerepeiben, a játék- és tévéfilmekben, valamint a különféle showműsorokban egyaránt híressé vált Nyertes Zsuzsa következett, aki többek között egy különleges dallal kedveskedett a felcsúti asszonyoknak: a művésznő „A nőkön nem fog az idő” című sanzont pályája kezdetén Tolnay Kláritól, a legendás színésznő Kálvin téri lakásában vendégeskedve tanulta. De előadásában olyan klasszikusok is felhangzottak, mint a Szeretni bolondulásig, a Maga nős ember, vagy boldog? vagy épp az Odavagyok magáért... Művész társa, Jegercsik Csaba a legnépszerűbb operett, a Csárdáskirálynő legnagyobb slágereit, A lányok, a lányok..., a Jaj, cica, eszem azt a... és a Hajmási Péter, Hajmási Pál... kezdetű dalt is elhozta, s még magyar nóták is lapultak a tarsolyában. A zenei nosztalgizálás után Felcsút szépkorúai együtt járhatták be új iskolánk épületét, ahol ünnepi vacsorával látták vendégül őket.

Nagy Enikő, fotó: Döme László Balázs

A magyar népmese napja **Buñrakuval** *a kacago gyermekekért*

A Kastély Óvoda és Bölcsődében járt az Ákom-Bákom Bábcsoport

A nagy mesemondó, Benedek Elek születésnapján, szeptember 30-án, avagy a magyar népmese napján a mesekincsünk legkedvesebb darabjait báb-előadássá formáló Ákom-Bákom Bábcsoport látogatott el a Kastély Óvodába, hogy csodaszép díszletek között, ötletesen megalkotott bábokkal, magával ragadó bábszínészi játékkal keltsék életre „Az aranyos tarajos kiskakas” történetét. Ovisaink egészen belefeledkezve nézték az előadást, s szinte egy emberként szurkoltak a szemétdombra áhítózó naiv kiskakasnak, akivel együtt alighanem egy életre megtanulták: a ravasz rókának sem rézgarasa, sem búzája, sem mogyorója nincsen, csak csillogó-villogó fogai vannak...

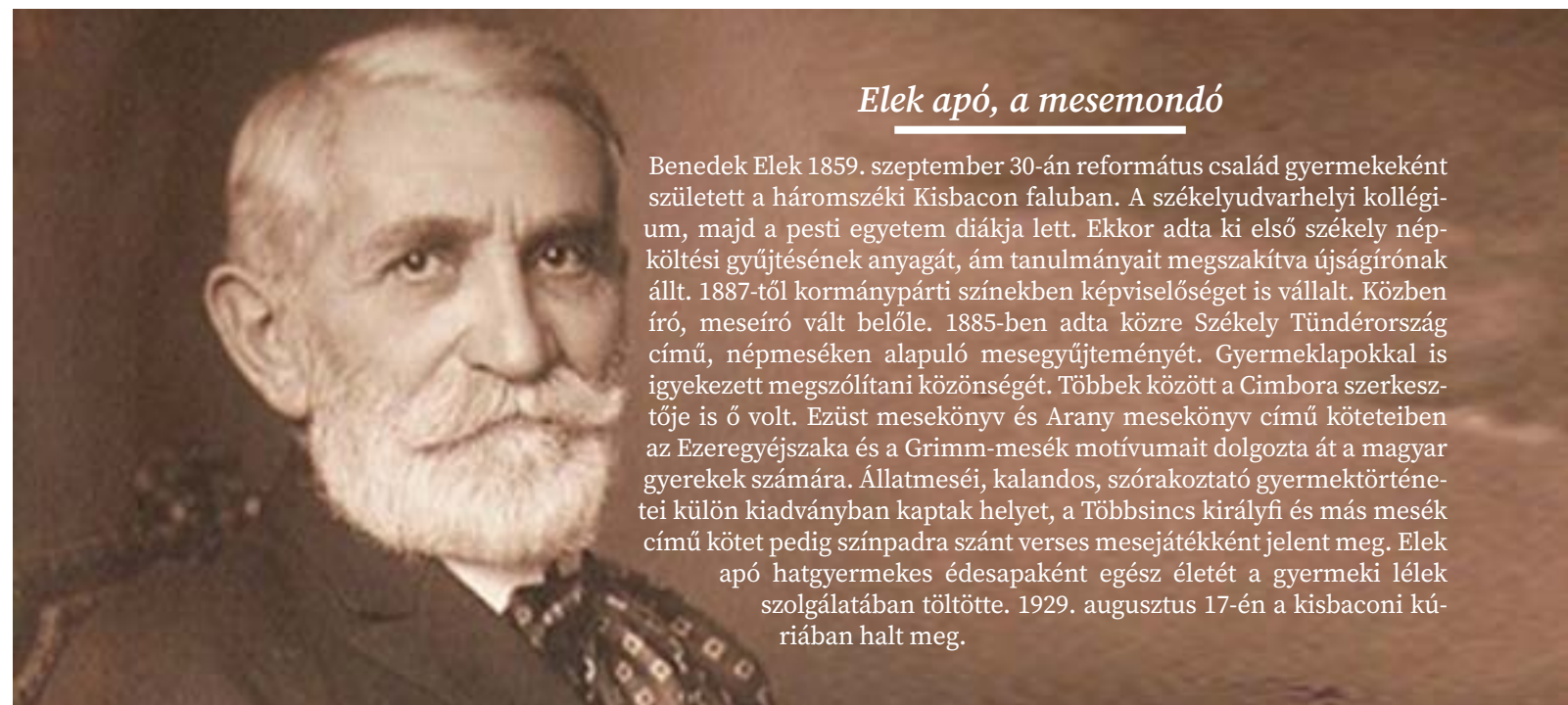

„Egyszer régen az irkámon, született egy ákombákó. Hát egyszer csak látom, látom: két lábra áll az irkámon, úgy indul el ákombákó” – akárcsak ez a Zelk Zoltán-vers, úgy született meg az Ákom-Bákó Bábcsoport is, amely több mint húsz éve járja már az országot, hogy a magyar népmeséket a lehető legtöbb gyermekhez elvigye. „Tanulságos és szép történeteket viszünk színre, saját gyermekkorunk örök kedvenceit, a legismertebb népmeséket és azokat a meséket, amelyeket a gyermekeinknek olvasunk odahaza – mondják a bábművészek. – Mi hiszünk a mesék erejében, csupa olyan történetet és sorsot álmodunk színpadra, amelynek van értéke és mondandója.” Papp Orsolya mintegy tíz éve, Egri Borbála pedig immár három éve a társulat része, s mindketten vallják: gyermekközönségnek játszani mindig különleges. „A gyermekek rendkívül őszinték, igaz visszajelzéseket adnak, egyszerűen öröm nekik bábozni – fogalmaznak. – A bábjáték a lelkünk kifejezése, egy kicsit talán a gyermekség átmentése is a felnőtté válásba. Csodálatos művészet.” Repertoárjukból, amelyben helyet kap többek

között A didergő király, A suszter manói, a Csizmás kandúr, A kiskondás vagy épp A csillagszemű juhász is, Orsiék ezúttal Az aranyos tarajos kiskakas meséjét hozták el Felcsútra. A művészek hátsó mozdulatú asztali bábokkal játszottak el a gyanútlan kakaska történetét. Az úgynevezett bunraku őse Japánban alakult ki. A sintó templomi szertartásokból született, fokozatosan rendkívül kifinomult művészi formává vált bábjáték során a mozgató egy pálcával segítségével az egyik kezével a bábu fejét, a másikkal a kezét és a lábait mozgatja, így kel életre a mesterien megmunkált figura. „Ősszel főként állatos meséket viszünk színre, mert a gyerekek, különösen a legkisebbek jobban tudnak a szereplőkkel azonosulni – árulják el. – Egyszerűbb a történetvezetésük, nem olyan bonyolult a szimbolikájuk, ugyanakkor fontos a mondanivalójuk, s persze a humor is megjelenik bennük, így aztán a gyerekek jókat tudnak kacagni mesehallgatás közben.”

Nagy Enikő
Fotó: Főrika Attila

Elek apó, a mesemondó

Benedek Elek 1859. szeptember 30-án református család gyermekeként született a háromszéki Kisbacon faluban. A székelyudvarhelyi kollégium, majd a pesti egyetem diákja lett. Ekkor adta ki első székely népköltési gyűjtésének anyagát, ám tanulmányait megszakítva újságíróként állt. 1887-től kormánypárti színekben képviselői tevékenységet is vállalt. Közben író, meseíró vált belőle. 1885-ben adta közre Székely Tündérvilág című, népmeséken alapuló mesegyűjteményét. Gyermeklapokkal is igyekezett megszólítani a közönséget. Többek között a Cimborák szerkesztője is ő volt. Ezüst mesekönyv és Arany mesekönyv című kötetében az Ezeregyéjszaka és a Grimm-mesék motívumait dolgozta át a magyar gyerekek számára. Állatmeséi, kalandos, szórakoztató gyermektörténetei külön kiadványban kaptak helyet, a Többszínű királyfi és más mesék című kötet pedig színpadra szánt verses mesejátékként jelent meg. Elek apó hatgyermekes édesapaként egész életét a gyermeki lélek szolgálatában töltötte. 1929. augusztus 17-én a kisbaconi kúriában halt meg.

Múltidéző Rázni kell a lármafát

Vértanúink és hőseink emlékezete közösségünkben

Október az emlékezés hónapja. A magyar történelem két jeles napján Felcsút közössége is tisztelgett – október 6-án, a nemzeti gyásznapon fejet hajtottunk az aradi vértanúk előtt, október 23-án pedig az ötvenhatos forradalom és szabadságharc hőseit ünnepeltük.

1849. október 6-án a leverett szabadságharcot követő császári megtorlás során Pesten kivégezték az első felelős magyar miniszterelnököt. Ugyanezen a napon a szabadságharc tizenhárom honvédtisztje Aradon halt vértanúhalált. A nemzeti gyásznapon vértanúinkra emlékeztünk. Általános iskolánk közössége a Faluház előtt gyűlt össze, s Flier Éva kulturális tanácsnok szolt az emlékezőkhöz: „A kétszáz éve született Petőfi Sándor az Egy gondolat bánt engemet... kezdetű versében hősi halálként várja a véget. »Ott essem el én, a harc mezején...« – írja. Azokra emlékezünk most, akik ugyancsak ezt a halált választották volna inkább, mint ami kijutott nekik a szabadságért vívott harc során. A hatalom véres bosszút állt rajtuk. Nem egyszerűen meggyilkolni akarta, de meg is alázta őket. A kötél általi halál meggyalázása volt a magyar szabadságharc ügyének. Minden

magyar kötelessége egy gondolattal adózni a mártírhalált halt tisztek emléke előtt. Rájuk emlékezünk hát, minden megalázott magyar hősré.” Knezić Károly, Nagysándor József, Damjanich János, Aulich Lajos, Lahner György, Poeltenberg Ernő, Leiningen-Westerburg Károly, Török Ignác, Vécsey Károly, Kiss Ernő, Schweidel József, Dessewffy Arisztid, Lázár Vilmos, Batthyány Lajos – hangzottak fel a nevek a mártírok alakját megidéző kopjafáknál, s – Juhász Gyula után szabadon – a vértanúk szent lelke földalolt. Iskolásaink a magyar költők aradi verseivel emlékeztek a hősökre. „Amennyi könny van a szemekben, Hulljon ki lassan, permetegben, S elsírva mind, kezd ujjra még; Siratni őket nincs elég!” Majd az emlékezők közössége felsorakozott a kopjafák ölelte kőtömbemlékmű körül, hogy intézményeink képviselői elhelyezzék ott a kegyelet koszorúit.

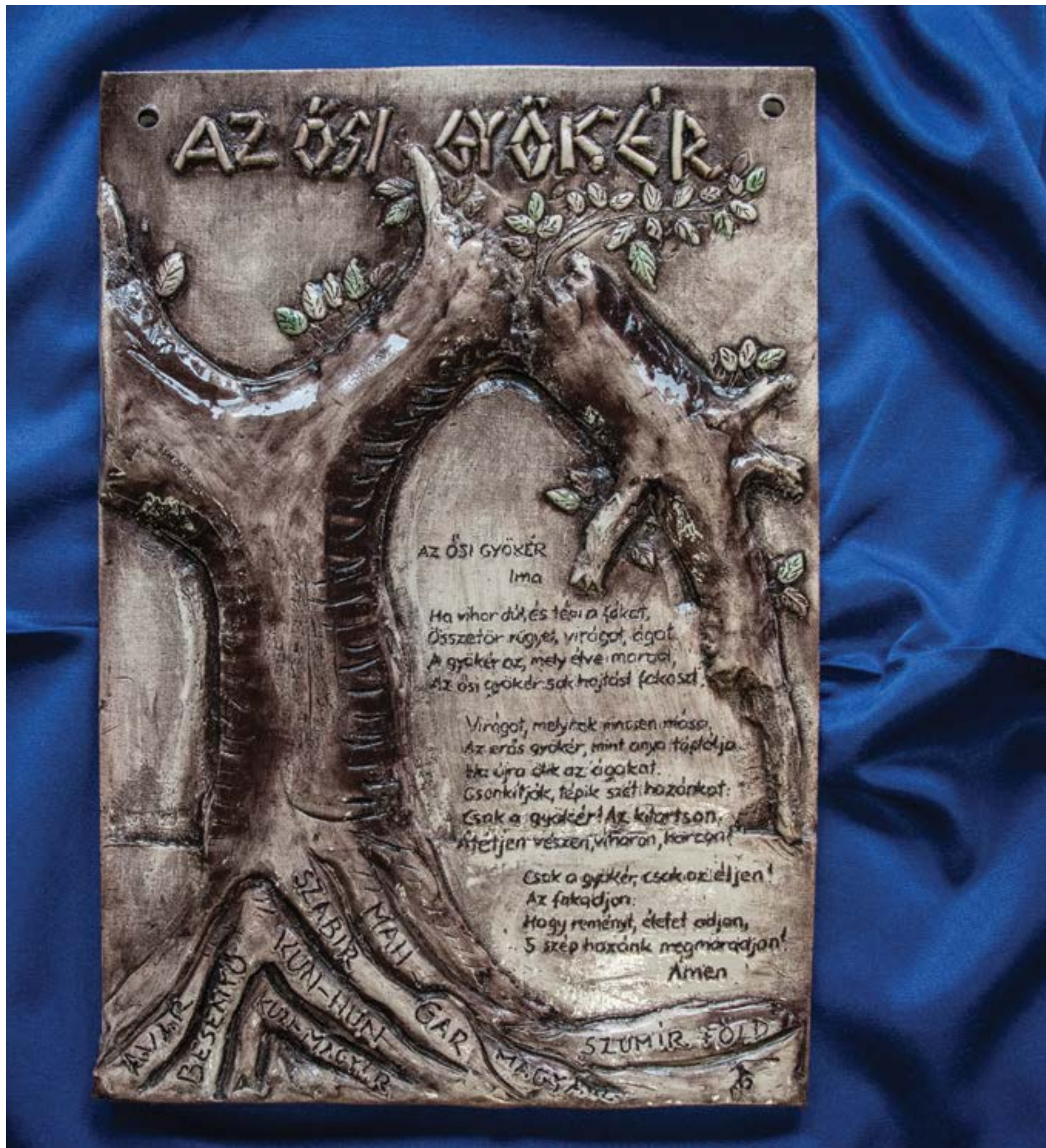

„1956 októberében egy nép azt mondta, elég volt – Márai Sándort idézve kezdte beszédét Flier Éva kulturális tanácsnok. – Elég volt a padláslesöprésből, a kényszerből, abból, hogy elvették a tulajdont, hogy elítélték és a halálba küldték az ártatlanokat. A fiatalok pontokba gyűjtötték a követeléseiket, s az utcára vonultak, hogy hangot adjanak nekik. Egyre többen csatlakoztak hozzájuk, s az Országház előtt a karhatalmisták a tömegbe lőttek, mire a fiatalok is fegyvert fogtak, a forradalomból így lett szabadságharc, amelyet a nemzetért, a hazáért vívtak.” A szabadságharcosok között ott volt egy akkor 19 éves lány, Wittner Mária, aki 85 évesen nemrégiben halt meg – közösségünk rá is emlékezett. „Harcolt, ápolta a sebesülteket – idézte el történetét Flier Éva. – Amikor vérbe fojtották a forradalmat, ő maga is megsebesült, majd Bécsbe menekült, ám odakint nem volt maradása, hazahúzta a szíve. 1957-ben letartóztatták, 1958-ban halálra ítélték. Végignézte, ahogy rabtársait a bitóra viszik. 1959-ben az ítéletét életfogytiglani szabadságvesztésre változtatták. Végül 1970-ben szabadulhatott, de amnesztiát soha nem kapott.” „Azért harcoltunk, hogy szabadságban éljünk, s ma is harcolnunk kell, de nem fegyverrel, hanem hitünkkel és a szavak erejével, a lelkünk erejével, s ez a harc nehezebb, mint 1956-ban a barikádon volt. Meg kell küzdenünk a világ tengerében, s nem szabad hagyni, hogy gyökértelenítsenek bennünket, mert a növény a gyökere nélkül elhervad” – mondta az egykori forradalmár immár országgyűlési képviselőként, ahogyan azt is: „Rázni kell a lármafát, s újra és újra beszélnünk kell 1956-ról, hogy a fiatalok hiteles képet kaphassanak a forradalomról, hogy eldönthessék, milyen világot építsenek maguknak.” Majd az Endresz György Általános Iskola tanulói, a Füttyölős táncsoport párfjai és a Gyöngyvirág Nyugdíjasklub tagjai generációk összefogásával készült műsorukkal idézték fel '56 történéseit. „Európa mélyen hallgatott, Most már késő, ezrek vére folyt. Beleremeg, beleremeg a föld – félelem ébred: A szabadság láncfűzén jött, Láncfűzén jött” – hangzott fel az East zenekar ötvenhatosok emlékére írt dala is, majd az ötvenhatos emlékezők a kötőbemlékműnél koszorúzással tisztelegtek a szabadságharcosok hőstette előtt.

Nagy Enikő

Fotó: Fórika Attila, Döme László Balázs

Alkotóműhely A gyökér élve marad

Balogh Tibor kerámiára álmolta a magyarság régmúltját

Korábban beszámoltunk már arról, hogy Balogh Tibor kertjében különleges trianoni emlékmű kapott helyet, mégpedig azért, mert olyannyira megérintette készítőjét a magyarság sorstragédiája, hogy elhatározta, emléket állít neki. Tibi bácsi 2010 után újra alkotómunkába fogott, legújabb művét is a történelem ihlette. „Az ősi gyökér” címmel imába foglalta és kerámiára álmolta a magyarság régmúltját – elképzelését Kiss Irén bicskei kerámiaművész öntötte formába. „Olvastam egy könyvet, amely a magyarság ötezer éves múltját taglalta – mondja. – Olyan felvételek szerepeltek benne, amelyekről nem tanultunk történelemórán, olyan törzsi nevek, amelyekről sohasem hallottunk. Ezek a történelmi adalékok ihlették a verset, amely voltaképp egy imádság, s benne nem csupán ősi származásunk, de a trianoni trauma is ott rejtőzik. Mindezek egészen fiatalkoromtól kezdve foglalkoztattak, s ahogy idősem, egyre inkább a hatalmába kerít a múltunk.” Tibi bácsi maga tervezte a kerámiát is, amelyet a keramikus Ike vörös agyagból formált meg, épp úgy, ahogy a tervező elképzelte. „Elsősorban magamnak szántam az alkotást, de ahogy másoknak is megmutattam, egyre többeket érintett meg – meséli. – Szeretem a történelmet, szeretek elgondolkodni róla, szeretek olvasni olyan témákban, amelyeket kevésbé kutatnak és hangoztatnak a történészek. Meg vagyok győződve róla, hogy sokkal régebbi a történelmünk, mint gondolnánk. Engem ez a régmúlt érdekel.”

Nagy Enikő, fotó: Döme László Balázs, Szecsődi Péter

Képriport Nem félsz, hogy megfoglak?

Szüreti mulatságban kicsik és nagyok

Szüretet játszanak az óvodások – fonott kosárájukba szőlőt gyűjtenek a lányok, puttonyukban hordják a termést a fiúk, javában zajlik már a szőlődarálás, egy legényke épp a fürtöket tapossa. A kiváltságosoknak más dolguk nem is marad: jóízűen kóstolgatják a mustjukat.

„Közhírré tétetik, hogy a szüreti vigasság elkezdődik” – ekképp adta a nép tudtára a „kisbíró”, hogy újra eljött az őszi mulatozás ideje, hálás szívvel örvendve az idei termésnek.

Mind a Kastély Óvoda és Bölcsőde, mind pedig az Endresz György Általános Iskola megtartotta ilyenkor szokásos szüreti felvonulását – képösszeállításunkban a vidám forgatagba pillanthatunk bele.

A hagyományos Szent Mihály-napi mulatság során a Kastély Óvoda nagycsoportosai körtáncot járnak, feleselnek, fogócskáznak, miközben egymás után hangzanak fel a legkedvesebb szüreti mondókák, versikék és dalok. „Lipem-lopom a szőlőt, elaludt az öreg csósz...” – több se kell a mezőőrnek, keltében el is kapja a szemtelen dézsmálót.

„Kecske ment a kiskertembe, a szőlőt mind megette...” – jön is gazda, hogy elkapja a tolvajt. „Nem félsz, hogy megfoglak?” – kérdi. Dehogyan fél az a kecske! „Ettem szőlőt, most érik, most érik...” – a Süni csoport ovisai csak úgy ropják a szüreti klasszikusra. A fáradtságos munka és a derekas mulatozás után következhet hát a lakmározás: a gyerekeket az őszi gyümölcssei mellett egy kis sütemény is várja.

Története során először lehetett a felcsúti szüreti felvonulás legelső állomása az Endresz György Általános Iskola új épülete. A belső udvaron gyülekeztek a „szüretelők”, akik magyar nótákat dalolva, ezúttal díszes traktorral járták be a falut, hogy a legnagyobb csomópontokon – a Kossuth utca és a Nyárfa köz sarkán, a Rákóczi utca és a Dudás köz sarkán, a székely kapunál, a Szári utca végén és Alcsútdoboz központjában – megállva perdüljenek táncra, s hívogassák a népet az esti szüreti bálba.

Járták az alsósok, járták a felsősök, és persze szaporázták a Füttyölös tánccsoport fiataljai is. S úgy tett a falu apraja-nagyja, ahogyan a községi „szolga” kidobolta: búját, bánatát ezúttal mindenki otthon hagyta.

Nagy Enikő
Fotó: Főrika Attila

Erzsébet-Katalin Bál

Erzsébetek, Katalinok

November 19 a Ti napotok!

Persze minden András is beáll a sorba,
Így az ő nevükön bíz' nem eshet csorba.
Am ha másképp hívják kedvesed,
Bárki szép nevéhez szólhat eme szösszenet!
Ha éhes vagy ne habozz,
rántott húst vegyeskörettel falatozz!

Kapunyitás: 20:00
Belépő: 1000Ft
Belépő előrerendelt vacsorával: 3500 Ft
Vacsora tárolás: 20:30
Zenekar:
Beatang Duo
Asztalfoglalás, vacsora előrerendelés:
Csatlószné Horváth Brigitta
06/20-510-5784

2022. Nov. 19.-én Felcsúton az
Endresz György Ált. Iskolában

Mesesarok

A rigó és a héja

Írta: Feketéné Schneider Mária,
illusztrálta: Csepeliné Okszana

Egy pillanat alatt éktelen lárma támadt a kertünkben. A környék összes madara összefogott, és ahogy a torkukon kifért, adták le a vészjelzéseket. Tudtam, hogy sok madár lakik körülöttünk, de azt soha nem gondoltam volna, hogy ennyire sok. Nagy baj történhetett – gondoltam. Ilyen hangos vircsaftot még soha nem hallottam. Gyorsan odaugrottam a legközelebbi ablakhoz, és kinéztem. Nem láttam semmi rendellenességet. Ám hirtelen a másik irányból hallottam a vészjelzéseket, ezért hát odafutottam a másik ablakhoz, de ott sem láttam semmit, ám a zsivaj nem maradt abba, sőt, még jobban felerősödött. Mi történhetett? Hogy kiderítsem, kimentem az udvarra. Egy csapat madár repdesett az egyik fenyőfa körül, cinkék, rigók, fakúszok, harkályok, vadgalambok, rozsdafarkúk, s közben folyamatosan adták le a vészjelzéseket. Semmi olyan különleges körülményt nem láttam, ami indokolta volna a hangzavart. Még első számú gyanúsítottamat, Kormit, a szomszéd macskát sem láttam. De valami oka csak van ennek a nagy riadalomnak, különben a madarak nem zendítettek volna rá egyöntetűen – morfondíroztam.

A hangzavar csak nem akart elcsitulni. Ott álltam értetlenül az udvar közepén, és figyeltem. Mitől riadtak meg ennyire a madarak? A fenyőfa ágain ugráltak, és kétségbeesve próbálták a bajt elhárítani. De miféle bajt? Hirtelen az összes átszállt a másik fenyőre. Felnéztem a fa tetejébe. Újból csak a kétségbeesett madarakat láttam. Nem hagyott nyugodni a dolog. Elkaptam a falhoz támasztott söprűt, s megpróbáltam a fenyőágakat széthúzni. Mivel a fenyők magasak – lehetnek úgy 15 métereseek is –, a sűrű ágaktól nem láttam rendesen. Ám ahogy meglebbentek az ágak, egy nagy barna madár repült ki a fenyő sűrűjéből. Megvan a probléma forrása – gondoltam –, ez a héja az. Jól gondoltam, mert a következő pillanatban a cserregő madárhad követte a ragadozót. A héja karmai között egy fekete rigót láttam. Átrepült vele a másik fenyőfára, a többi madár pedig követte, miközben szünni nem akart a ricsaj. Odamentem a fához, és a söprűvel ismét próbáltam az ágakat megbolygatni. Láttam a héját, a magasban ült az egyik száraz ágon. Amikor a többi madár látta, hogy próbálok segíteni, akkor abbahagyták a vészjelzéseket, csak egy fekete rigó tartott ki továbbra is.

A fa tetejére csak létrával tudnék feljutni, de a héja nemigen fog megvárni, hogy a létrát idehozzam, nekítámasszam a fának, és felmászok rá... – tanakodtam. Így ezt a lehetőséget rögtön el is vettem. Nem tudok segíteni – állapítottam meg lehangoltan. A héja ismét gondolt egyet, és a rigóval a karmai között továbbállt. Az az egy kintartó fekete rigó továbbra sem nem adta fel, bátran a héja mögött repült. Egy-két méter lehetett a távolság közöttük. Megtámadni a ragadozót nem tudta, hiszen jóval kisebb

volt nála, de hangjával, ha lehet, még hangosabban beszélt a madárral. A héja alacsonyan repült, és áldozatával a karmai között a földön landolt. Nekem sem kellett több, kezemben a söprűvel rohantam a héja felé. Persze a madár nem várt meg, miért is tette volna? Feléje hajítottam a seprűmet. Ettől a közeli bokorban leselkedő Kormi macska úgy megijedt, hogy kiugrott, épp a héja elé. Kormitól viszont a héja ijedt meg, így azon nyomban a magasba repült zsákmányával, és a bokrok között kiutat keresve

hirtelen eltűnt a szemem elől. Csak sejthettem, merre is repülhetett, mert a kintartó fekete rigó továbbra is követte mindenhová. Alighanem a párja volt a madár karmai között. Mindent megtett, amit csak egy rigó megtehet, de a párját visszaszerezni nem tudta, hiába harcolt olyan hősiezen, és hiába próbáltam segíteni neki. Sajnáltam a hősrigót, s azzal próbáltam vigasztalni magam, hogy talán a héjának táplálékra volt szüksége, talán neki is vannak kicsinyei, amelyekről gondoskodnia kell.

Író-olvasó találkozó Az alkotás öröme

Böde Péter Vándor Meseíró látogatott iskolánkba

Busszal, metróval, villamossal, vonattal, avagy – mint mondja – „BMW”-vel járja az országot Böde Péter, aki kétgyermekes édesapaként több mint tíz éve határozta el: vándorútra megy, hogy minél több gyermeknek beszéljen a mese erejéről, a magyar nyelv szépségéről, az olvasás és az alkotás örömről, a természet szeretetéről és az önfeledt gyermekségről. Több mint háromszáz településre látogatott már el, gyermekeknek szóló, maga által írt és illusztrált kötetei mindenütt sikert arattak. Nem volt ez másként Felcsúton sem. Nemrég a Vándor Meseíró tartott korosztályonként rendhagyó irodalomórát és író-olvasó találkozót az Endresz György Általános Iskolában.

„Évente stadionnyi, mintegy 25 ezer gyermekkel találkozom az előadásaimon, alkotótáboraimban közel ezer fiatal vett már részt, inspirálásomra a gyermekek tollából az elmúlt években csaknem tízezer rajz, mese vagy képregény született meg, ennél nagyobb visszajelzés számomra nem kell – mondja Böde Péter Vándor Meseíró, akinek a maga által írt és illusztrált kötetei több mint harminc iskolában kerültek már be a kötelező olvasmányok közé. – Gyermekként alkotási lázban égtem, színeztam, rajzoltam, verseltem, képregényt írtam, újságot szerkesztettem. Hiszem, hogy ha alkotunk, azt tesszük, amire a Teremtő hívott el bennünket, s ezzel nem csupán a teremtett világot visszüik előre, de magunknak is a legnagyobb boldogságot adjuk. Az alkotás örömét szeretném hát átadni a gyerekeknek, s szeretném erősíteni bennük annak tudatát, hogy mindannyian egyediek és megismételhetetlenek vagyunk, szükség van ránk a világnak. A húsz év alatt írt négyszáz versem egyik zárósora is ez: »E világnak kellesz nagyon!« Hiszem, hogy ha így gondolunk magunkra, a világ is szebb lesz.”

Kissrácként a Vándor Meseíró kedvenc foglalatossága volt, hogy a magyar szavakkal játsszon. „Rájöttem ugyanis, hogy a magyar nyelv csodálatos, szavainkban ott rejtőzik a jelentésük is – mondja. – Egyszer egy székely bácsi szólított meg a vonaton: »Tudod-e, mi a -ség?« Csak néztem elkerekedett szemekkel. »No hát, fiam, összeset, teljeset jelent« – árulta el a góbé, mondván: nem véletlenül feleség az asszony, ketten vagytok egyek. Szeretek rácsodálkozni az efféle összefüggésekre, a magyar nyelv szépségére és sokszínűségére. Ha csak a világ legfontosabb szavára gondolunk: a szeretet – egy szer, mely táplál, etet, míg a gyűlölet.” Iskolásaink csak úgy kacagnak a Vándor Meseíró sziporkáin, egyikük-másikuk még egy-egy nyelvi lelemény felolvasására is vállalkozik. Böde Péter éppen húsz esztendeje csapott fel Vándor Meseírónak: „Pénzügyi és számviteli végzettségem van, s amikor megszületett az első gyermekem, lelkes apukaként úgy gondoltam, hogy

írok egy verseskötetet a kisfiamnak, olyat, amiben az állatok valóságosak. Mivel nem találtam illusztrátort, rajzolni kezdtem a szövegeimhez, s igazi könyv született, amelynek egyre nagyobb sikere lett, így elsőként óvodák kérték fel, hogy tartsak foglalkozást a gyerekeknek. Majd csatlakoztak az iskolák is, s mostanra minden korosztályt megszólítanak az író-olvasó találkozóim, még a felnőtteket is.”

A 2003-as első munkát az évek során újabbak követték. „Ezekben szeretném ráirányítani a figyelmet a teremtett világ csodáira, amellett, hogy a mese erejét hívom segítségül – árulja el Böde Péter. – Hiszem, hogy a mesék ősi tudás hordozói, amelyek útmutatóul szolgálhatnak nekünk. Fontos megjegyeznünk, hogy a mesék mindig a gyermekek fejében születhetnek csak meg. Egy rajzfilm korántsem bírhat olyan hatással, mint egy olvasott, mondott mese, amelynek a gyermek is a részese, a szereplője lehet, felvértezve a hősök képességeivel. A mese, az olvasás táplál. Csak az lehet boldog, talpraesett, elégedett ember, aki ismeri a népmeséket. A belőle megszerzett értékek kitartanak egy életen át.” Ars poeticáját a Vándor Meseíró az író-olvasó találkozókra túl különleges alkotótáborokban is megmutatja. „A nyári összejövetelek főként a fiataloknak szólnak – meséli. – A kamaszok itt magukat adhatják, a társak elfogadják őket. Napjainkban nagy szükség van erre. Előkerülnek a jellegzetes serdülőkori problémák, átdolgozzuk őket, lekerülnek az álarcok, oldódnak a traumák. Az egyik fiatal azt mondta, azért szeret ide járni, mert itt végre önmaga lehet. A mottóink így hangzik: érezd jól magad úgy, hogy mások is jól érezzék magukat körülötted. Nagy öröm számomra, hogy vannak olyan fiatalok, akik felnőve már segítőként járnak vissza a táborokba, ahol olyan kalandok is várnak a táborozókra, mint a számháború, a tábortűz, a pizsmaparti vagy épp az éjszakai bátorságpróba. Ilyenkor a rekeszizom-erősítő gyakorlatoké, vagyis a nevetése a főszerep.”

Nagy Enikő

Fotó: Fórika Attila

Sárkányok az iskolában

Böde Péter látogatásának apropóján iskolánk közösségi terében Sárkányok címmel időszaki tárlat nyílt a felcsúti gyerekek alkotásaiból, amelyek különféle kézműves technikákkal keltették életre a Vándor Meseíró egyik kötetében is szereplő mesebeli lényt. Alkotóvá lett ügyes kezű iskolásaink a szerző kiadványainak egyikét kapták munkájuk jutalmául.

Téka Rajzban mondott történetek

Bodrogi Éva művésztanár, illusztrátor a könyvtárban

„Voltatok már cirkuszban?” – „Igen!” – kiáltják a gyerekek, s máris előkerül Nagy Bandó András „Micsoda cirkusz!” című kötete, hogy aztán egy mágnes táblán óvodásaink szeme láttára keljenek életre a cirkusz mutatványosai. Legkisebbjeink kacagva figyelik, ahogyan formát ölt a porondmester, a bohóc vagy épp az elefánt, miközben a kötet rajzolója versben meséli el a különös világ művészeinek történetét. A háttérben egészen egyedi kerámiafigurák „leskelődnek”, s hamarosan Fekete Levél és Barna Kéreg, avagy Vizsy Ferenc „A két hangya kalandja” című mesekönyvének főhősei, a tölgyerdő több száz éves fájának lakói és társaik is reflektorfénybe kerülnek, ovisaink pedig a kishangyákkal együtt ismerkednek a nagyvilág történéseivel. Bodrogi Éva művésztanár és illusztrátor különleges foglalkozásába pillantottunk bele, amely Dobos Erzsébet jóvoltából valósulhatott meg, aki a Felcsút virágos portája címmel járó elismerés összegét könyvtárunknak ajánlotta. Ezúton is köszönet érte!

Vizsy Ferenc „A két hangya kalandja” című mesekönyve 2017-ben, Nagy Bandó András „Micsoda cirkusz!” című kötete pedig 2021-ben jelent meg – a közös bennük nem csupán az, hogy a történetek csodátévő erejével bírnak, hanem az is, hogy illusztrációik egészen egyediek. Bodrogi Éva munkái díszítik mindkét kiadványt, amelyeket óvodásaink is megismerhettek, az illusztrátor ugyanis maga mutatta be őket a könyvtárunk által szervezett interaktív gyermekfoglalkozáson. „Bár már évek óta dédelgett álmodom volt, hogy egyszer mesekönyvet illusztráljak, először öt évvel ezelőtt adatott meg számomra a lehetőség – meséli Bodrogi Éva. – Nagyon boldog voltam, amikor megtudtam, hogy próbarajzaim láttán a szerző, Vizsy Ferenc engem választott, s a rajzaim által ölthetnek testet A két hangya kalandja című mesekönyv szereplői. A szívemhez nőttek ezek a kitalált figurák, amelyeket kerámiákban is megformáztam. Velük járom az országot, hogy hírért vigyem ennek a kedves kötetnek, amely számtalan gyermek számára adott már reményt, hitet.” Fekete Levél és Barna Kéreg története a hagyományos mesekönyveken túl különleges missziót is betölt: Magyarország kórházainak gyermekosztályaira eljutva arra hivatott, hogy ha csak egy kicsit is, de kiragadja a súlyos beteg gyermekeket a fájdalom szorításából. Többek között a Heim Pál Gyermekkórházban is olvashatók a hangyakalandok, amelyeket Lala, az ismert bohócdoktor is gyógyírként használ a betegséggel küzdő kisgyermekek között.

„Amikor a rajzokat készítettem, biológia-, földrajz- és rajztanárként arra törekedtem, hogy valódi izeltlábúaként ábrázoljam a főhősöket, ugyanakkor figyeltem arra is, hogy a gyerekek számára szerethető karakterek szülessenek – mondja Éva, aki kisgyermekkorától örökre rajzolt, s mindent, amit maga körül látott, a papíron is életre keltett. – A rajzaim valóság-hűek és részletgazdagok, hiszen a gyerekek imádják, ha az illusztrációk is történetet mesélnek. Hiszem, hogy a gyerekeket nem a valóságtól elszakadt, absztrakt illusztrációk ragadják meg, hanem a hiteles rajzok. Ahogyan egyszer az unokaöcsém mondta: »Azért szeretem a rajzaidat, mert mindig valami újat fedezek fel bennük. Ahányszor csak fellapozom a könyvedet, mindig találok rajtuk valamit, amit addig még nem láttam meg.« Lehet rajtuk böngészni, s újabb történetek kerekedhetnek általuk. A cirkusz mutatványosait is úgy próbáltam megrajzolni, hogy mögöttük ott legyen az ember, az adott hivatást leíró jellemzőkkel.” Éva a rajzok mellett immár húsz éve kerámiaszobrokat és domborműveket is készít, amelyek szintén különleges világot jelenítenek meg. „Nem tálakkal, kancsókkal kezdtem, hanem figurákkal – árulja el. – 2009-ben volt az első kiállításom, s a kiállításszervező kérésére 70x50 centiméteres faliképeket kellett készítenem. Az egyszerű iskolai rajztáblák inspirálásában születtek meg a jellegzetes Bodrogi Éva-s, agyagból formázott, majd kiégetett, fatáblára puzzle-szerűen felragasztott kerámiaművek, amelyek lényege, hogy a figurák szinte kilépnek közénk a térbe, s minden irányból mást mutatnak, más történetet mesélnek. Ahogyan a való életben, úgy a legtöbbjükben ott rejtőzik egy kis szatíra is. Ez az én világom, amelyet a tárlatoknak hála immár szerte az országban megmutathattam.”

Nagy Enikő
Fotó: Döme László Balázs

Kert A tél közeledtével

A nappalok rövidülnek, az éjszakai fagyok is megérkeznek – itt az idő kertünk téli felkészítésére.

Az utolsó fűnyírás előtt lehetőleg végezzük el a gyepszel-
lőztetést. Száraz időben alaposan tisztítsuk ki az év köz-
ben felgyülemlett nyesedéket a fűből. Egyrészt a pázsit
is megkönnyebbül, másrészt a téli csapadék mélyebben
juthat be a talajba. A szellőztetést kiválthatjuk egy alapos
tisztító gereblyézéssel is. A megtisztított területen végez-
zük el az év utolsó fűnyírását, 5-7 cm magasságban, hogy
könnyebben átvészelve gyepünk a telet. A nyírás után
szórjuk meg nitrogénszegény kondicionáló műtrágyával,
a gyökérzónát erősítve (a szükséges mennyiség: 5 kg/
m²). A felkészített gyepről ezután már csak a lehullott le-
veleket kell eltávolítanunk.

A teletetőt is készítsük fel növényeink fogadására,
takarítsuk ki a helyiséget, majd növényeink előkészítése
után helyezzük el nyári kedvenceinket. Metsszük meg a
növényeket, és szükség szerint alaposan tisztítsuk ki a tö-
veket az esetleges nyári levélmaradványoktól, majd per-
metezzünk. Kellőképpen locsoljuk be a növényeket, kon-
dicionáló jellel pótolhatjuk a tápanyagot is.

Az ágyásokban metsszük vissza az évelőket, a cserjéket
is visszavághatjuk finoman. Virágos növényeink, a dália, a
begónia vagy épp a kánna hagymáit szedjük fel, és száraz,
sötét helyen egy ládában tároljuk.

A fagyok beköszöntéig nyugodtan ültethetünk még a
kertben, nem késő a tavaszi tulipánok, krókuszok kihe-
lyezése sem. Akár újabb gyümölcsfákat is telepíthetünk
a kertünkbe. Ne feledjük: szélsőséges száraz télben a friss
telepítéseket néha locsoljuk meg!

Kertünkben ilyenkor rálehetünk kreatív téli
dekorációkra. Csak a fantáziánk szab határt annak,
hogy milyen ágdarabban látjuk meg a tökéletes díszet. Ki-
váló asztali dekorációt készíthetünk akár fenyőtobozból
és bármilyen termésből, levélből, ágból.

Ne feledkezzünk meg a madarainkról sem, készítsük
el az etetőket, szerezzük be a téli eleséget. Hozunk létre
újabb és újabb etetőhelyeket, hiszen a hideg téli hónapok-
ban madarainknak nagy szükségük lesz a táplálékra.

Kertészeti Áruda

Fotó: pexels.com

Harangszó Isten és országa egyszerre igazságos és irgalmas?

A katolikus katekizmusban azt tanuljuk, hogy az ősbűn (Ádám és Éva bűne) következményei miatt minden ember elvesztette „automatikus” istengyermeiséget. Volt lehetőségünk Isten gyermekének maradni, de ősszüleink szabad akaratukból meghozott döntésének köszönhetően elvesztettük ezt a kiváltságot. Istennek ellentmondtunk, nem engedelmeskedtünk, és emiatt kiűzettünk az édenkertből, vagyis a mennyek országából. Nem vagyunk tehát már magától értetődően oda tartozók, és nem is kerülhetünk be Isten országába? Pusztán önerőnkől biztosan nem.

Még jó, hogy Anyaszentegyházunk tanítja, tanultuk és hisszük, hogy Isten nemcsak igazságos, hanem legalább annyira irgalmas is. Már rögtön az édenből való kiűzetésünk után minden embernek megígérte a Megváltót, a Messiást, aki majd kifizeti bűnünk büntetését. A Megváltót, Jézus Krisztust, akit a názareti ács fogadott fiaként ismerünk. Őt nem kell bemutatni senkinek, többen ismerik, mint nem. Sokat köszönhetünk neki, hiszen azt senki, de senki nem tehette volna meg értünk, hogy „kifizeti” a váltságdíjat. Ezt egyedül a Messiás, Jézus tehette meg. De akkor nekem most már nincs is semmi dolgom? – kérdezhetjük. Jézus elintézt mindent? Tehát ha meghalok, egyenesen visszakerülök a paradicsomba? Azt csinálhatok, amit csak akarok itt, a földön, mert úgyis mindennek a jutalmául az örök életet kapom?

Ha így lenne, valami nagyon hiányozna, nemde? A következő kérdés tehát az, hogy kinek fizette ki Jézus azt a bizonyos váltságdíjat? Az Istennek, akitől jött, akivel egyek, és akit Atyjának hívott, és akihez imádkozott halála előtt? Vagy esetleg a gonosz léleknek tartozunk, aki rászedett bennünket, embereket, és ha úgy tetszik, vásároltunk tőle engedelmességet, így hát az adósa vagyunk?

Az valóság az, hogy az „igazságnak” kellett kifizetni. Az igazság követelte azt, hogy Isten a fiát küldje el, és nézze végig, mit kezdenek vele az emberek. Az igazság akarja, hogy mi, emberek ne csak önerőnkől, hanem a Megváltó erejével együtt kerülhessünk vissza a mennyek országába. Így már jobban érthető Jézus azon mondása, hogy: „Én vagyok az igazság.” Az mennyek országába az igazsággal tudunk eljutni. Amikor emberként Jézusra mint az igazságra hivatkozunk, vagy az igazság nevében cselekszünk, soha ne felejtjük el, hogy az igazság országába, a mennyek országába csak Jézussal, az élő igazsággal együtt juthatunk be.

Nehéz felfognunk elsőre, hogyan lehet Isten egyszerre igazságos és irgalmas, de talán ebből az üdvösségtörténeti szemszögből megvilágítva Isten szándékát megsejthetünk valamit titokzatos jelleméből, amelyben egyszerre találkozunk az irgalmasságával és az igazságosságával. Talán ezért is jó, ha foglalkozunk Jézus tanításaival mint az igazságos bíró tanításaival, és ezért is buzdít Anyaszentegyházunk mindenkit arra, hogy táplálkozzon Isten igéjével, amely egyszerre igazságos és irgalmas mindazokhoz, akik elég alázatosak azt elfogadni.

Baboss Botond

Harangszó Válság hozta jó hírek

A válságról szól a bibliai történet (vö. Genézis 41:1–36). Másképpen: átbálgatásról a bő esztendőkből a szűkebb esztendőkre. Nyugtalanlás hat át ilyenkor mindenkit. Egyháziak és világiak, közgazdászok és politikusok, üzletemberek és kisnyugdíjasok egyetemesen érzik, hogy valami nincs rendben. Valami olyasmi történik itt, amiről a régi történet beszél. Álmodott a fáraó, s reggelre ébredvén nyugtalanodni kezdett – olvassuk a bibliában. Amikor az ember ajtaján bekopogtat a valóság, amikor felébred az ember az álomból akár átvitt értelemben is, akkor megrémülni, kétségbeesni, sópánkodni kezd. De más a mi utunk. Az, hogy meghalljuk szűkebb esztendő felé készülődve azt, amit a történelem Ura, a Krisztusban személyes megváltónkká lett Isten üzen. Azt, ami még a válságban is jó hír!

Az első jó hír az, hogy ami történik, az nem az Isten akaratán kívül történik. Ahogyan a jó esztendők, úgy a rossz esztendők felett is Isten az Isten. Nem kell hát sem megdöbbenni, sem kétségbeesni a szűk esztendők érkezését sejtetve. Mert amióta világ a világ, szűk és bő esztendők váltogatják egymást. Tudhatja Isten népe, hogy ami történik, az lényegileg természetes. Sőt, nem az Isten akaratán kívül történik. Emlékezzünk csak, hogy mit vall református hitünk Isten gondviseléséről: azt, „hogy Isten mindenütt jelenlévő ereje úgy tart szilárdan a kezében és úgy igazgat mindeneket, hogy eső és szárazság, termő és terméketlen idők, étel és ital, egészség és betegség, gazdagság és szegénység – szóval minden – nem véletlenségből, hanem az ő hűséges atyai kezéből

származik.” A válság tehát arra lehetőség, hogy így tekintsünk hittel és hitben az ajtón kopogtató valóságra.

A második jó hír az, hogy ami történik – legyen az válság és szűk esztendők kopogtatása életünkön –, arról az Úristennek van mondanivalója. Nem tartja titokban, nem tagadja el, nem tartja meg magának, nem altat el az Isten, hanem világosan mondja el mindazt, ami következik. Van mondanivalója az Istennek ilyenkor is. Így minden válság, legyen az globális vagy mélyen személyes, arra figyelmeztetés, hogy oda kellene jobban figyelni rá. Arra lehetőség, hogy a különböző jelenségek mögött felfedezze az ember az ő akaratát. Mindaz, ami velünk történik, az arra való meghívás, hogy feltegyük a kérdést: Mit akar mindezzel az Isten?

A harmadik jó hír, hogy ami történik, abban Isten gyermekei kivételezett helyzetben vannak. Ez így volt és így lesz mindig. Ami a kívülállók számára egy rossz álom, az Isten gyermekének kijelentés. Ami hitleneknek szorongató nyugtalanlás, az hívóknak Isten feltárló titka. Ami a pogányoknak érthetetlen, az Isten gyermekeinek kristálytisza helyzetértelmezés. Ami a világnak kusza felfoghatatlanság, az nekünk életre vezető üzenet. Isten gyermekei a válságos időkben is kivételezett helyzetben vannak, mert nem marad előttük rejtve Isten terve, akarata, szándéka. Értik Isten és értik az őket körülvevő világot. Még a válságban is. Még ott is beavatja Isten az övéit a terveibe.

A negyedik jó hír az, hogy ami történik, az lehetőséget ad a hitvallásra. A válság kikényszeríti a hitvallást. Nyílt megvallását annak, hogy

Isten mégiscsak Isten. Sőt, minden válság megkerülhetetlen lehetőséget teremt, mi több, kényszeríti Isten gyermekeit, hogy színt valljanak arról, hogy ki az Istenük, hová is tartoznak.

Végül az ötödik jó hír (ha bírjátok még a jó híreket): Mindaz, ami történik, lehetőséget ad az egészen más és egészen újfajta cselekvésre. Lehetőség nyílik arra, hogy az önzés kultúráját felváltsa a szolidaritás kultúrája. Arra, hogy a tékozlás kultúráját felváltsa a szerénység kultúrája.

„Hiszem, hogy Jézus Krisztusnak Atyja nekem is Istenem és Atyám. Ezért annyira bízom benne, hogy nem kételkedem abban, hogy minden testi és lelki szükségemre gondot visel, s még azt a rosszat is javamra fordítja, amit ebben a siralomvölgyben reám küld. Ezt Ő megteheti mint mindenható Isten, és meg is akarja tenni mint hűséges Atya!” – ez a mi karakteresen református hitünk bő és szűk esztendőiben is.

Hős Csaba

Mozaiik Tudta-e, hogy...

A 19. század második felében megjelent szőlőfiloxéra-járvány következtében Felcsúton a szőlőültetvények teljesen kipusztultak. Újratelepítésük – szemben a környező településekkel – nem történt meg. A szüreti mulatság, a szüreti felvonulás hagyománya viszont fennmaradt, és minden évben megrendezték, egy napra megválasztva a falu fiatal bíróját és bírónéját.

Noll Zoltán

Képeink az 1960-as években készültek:

1. kép: Dobozi Sanyi és Noll Anci
2. kép: Redl Dodi és Bencze Juli

Isten éltesse!

Mészáros László polgármester október hónap legalább 70 esztendőit megélt születésnaposait is köszöntötte.

Mészáros Lászlóné Katalin a 96., Koliger Györgyné Katalin a 92., Szatmári Péter Pálné Erzsébet a 76., Szerencsés László a 75., Noll Adolfné Magdolna a 84., Noll Adolf István a 89., Andrejka Jenő György a 76., Hoffman Pál Józsefné Piroška a 77., Gáspár Mária a 81., Bozó János a 71., Virág Józsefné Anna a 71., Papp Lajos a 84. születésnapját ünnepelte.

Isten hozta!

Az őszi kezdetén három kisbaba született községünkben.

Fóris Marcell Félix
– Lajtai Edit Dóra és Fóris Róbert kislánya –
szeptember 7-én,

Heitler Léna Zorka
– Heitler-Denkovich Nóra és Heitler Tamás kislánya –
szeptember 18-án,

Tyeklár Adél
– Tyeklár-Hornyák Leila és Tyeklár Márton kislánya –
szeptember 23-án
jött világra.

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x 268 mm
1/1 tükör:	184x 268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm + 5-5 mm kifutó

**VÁL-VÖLGYE PÉKSÉG
ÉS HENTESÜZLET**

Kínálatunk:

- sertéshús • baromfihús • húskészítmények
- pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:
H-P: 05.30-18.00
Szombat: 05.30-14.00
Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.
Tel.: 06-20/535-0503

facebook.com/valvolgyepeksseg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

Friss tojást, roppanós almát
és édes almalét
egy helyről a termelőtől,
Felcsút Szűnyogpusztán
a tojóháznál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

**GONDOS
TÜZÉP**
Alcsútdoboz,
Petőfi S. u. 7.

Nyitva tartás:
Hétfőtől péntekig 8.00–16.00
Szombaton 8.00–12.00

**Rendelést telefonon is
felvesszünk!**
Telefon: 22-252-106
20-972-7750

**Műszaki kereskedés
nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél**

**A környék legnagyobb
raktárkészletével
várjuk kedves
vásárlóinkat!**

Agro-Felcsút Kft.
Telefon: 06 20 284 9076
Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.
E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

Szeretettel várunk
a Mészáros Pub & Pizzériában!

Akcióinkért, ajánlatainkért
kövess Facebook oldalunkat!

Házhozszállításért hívd a
+36 30 486 2385 telefonszámot!

meszarospub www.mesarospub.hu

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és
erősáram tervezése, kivitelezése

Konferenciák, rendezvények,
lakodalmak kiváló helyszíne,
a festői Alcsúti
Arborétum mellett.
Keresse fel éttermünket is!
www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

Közérdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás: Bicske, Kossuth tér 14.

Minden hónap első hétfőjén, 13.00–16.00

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő fogadóórája:

Bicske, Szent István út 1.

Páros héten: szerda, 16.00–18.00

Páratlan héten: csütörtök, 10.00–12.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás: Tel.: 22/594-036

Hétfő: 8.00–16.00

Szerda: 8.00–16.00

Péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák: Tel.: 22/594-036

Hétfőn 8 órától,

előzetes időpontfoglalás alapján, amíg van érdeklődő.

Orvosi rendelő, Faluház: Fő u. 137., tel.: 30/876-8145

Hétfő és szerda: 12.00–14.00

(szerdán 9 és 11 óra között tanácsadás),

kedd és csütörtök: 13.00–15.00,

péntek: 8.00–12.00

Gyógyszertár, Faluház: Fő u. 137., tel.: 22/252-550

Az orvosi rendelő rendelési idejében tart nyitva.

Fogászat, Faluház: Fő u. 137., tel.: 22/668-224 (dr. Hargitai László)

Szerdán 11 és 16 óra között (előjegyzés alapján)

Gyermekorvos, Tamássy-Margalit-kúria:

Fő u. 68., tel.: 20/395-5555 (dr. Varga László)

Kedd: bejelentkezés 12 és 15 óra között,
rendelés 13 és 15 óra között

Csütörtök: bejelentkezés 13 és 15 óra között,
rendelés 14 és 16 óra között

Orvosi ügyelet: Az orvosi ügyeket a bicskei központi ügyelet látja el.

Tel.: 70/370-3104 és a 104-es központi hívószám

Hétköznap délután 4 órától másnap reggel 8-ig,

hétvégét és ünnepnapokat megelőző utolsó munkanap

16 órától az azt követő első munkanap 8 óráig.

Védőnői szolgálat, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 30/970-8517 (Makai Kinga védőnő)

Tanácsadás szerdánként 9 és 13 óra között

(előzetes bejelentkezés minden esetben szükséges)

Faluház: Tel.: 22/594-368, Szarvas Józsefné: 70/450-8704

Posta: Fő utca 73., tel.: 22/594-049

Hétfőtől péntekig 8-tól 16 óráig

Könyvtár: Fő u. 68., tel.: 70/338 4814

Hétfőtől péntekig: 8.00–12.30, 13.30–16.00

Körzeti megbízott: Fő u. 191., tel.: 20/526-8664 (Gáfor János)

Esély Gyermekjóléti Alapítvány: Fő u. 68., tel.: 22/999-424, 70/450-8733

Fotó: Fórika Attila

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta harminchat oldalon, 800 példányban.

Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző, **Kiadja:** Felcsút Község Önkormányzata, **Hirdetésfelvétel:** titkarsag@felcsut.hu,

Kéziratleadás: 20/336-2680; **hirlap@felcsut.hu**, **Terjesztési észrevételek:** muszak@felcsut.hu